

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА СЪДА (седми състав)

19 декември 2008 година *

По дело C-551/07

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Verwaltungsgerichtshof (Австрия) с акт от 22 ноември 2007 г., постъпил в Съда на 11 декември 2007 г., в рамките на производство по дело

Deniz Sahin

срещу

Bundesminister für Inneres,

СЪДЪТ (седми състав),

състоящ се от: г-н А. Ó Caoimh, председател на състав, г-н J. N. Cunha Rodrigues (докладчик) и г-н J. Klůčka, съдии,

* Език на производството: немски.

генерален адвокат: г-н J. Mazák,
секретар: г-н R. Grass,

след като Съдът реши, че следва да се произнесе с мотивирано определение на основание член 104, параграф 3, първа алинея от своя процедурен правилник,

след изслушване на генералния адвокат

постанови настоящото

Определение

- ¹ Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО (ОВ L 158, стр. 77 и поправки в ОВ L 229, 2004 г., стр. 35, ОВ L 197, 2005 г., стр. 34 и ОВ L 204, 2007 г., стр. 28; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 56, наричана по-нататък „Директивата“), на членове 18 ЕО и 39 ЕО и на основното право на зачитане на семейния живот.

- 2 Запитването е представено в рамките на спор между турския гражданин г-н Sahin и Bundesminister für Inneres (федерален министър на вътрешните работи) относно отказ за издаване на карта за постоянно пребиваване.

Правна уредба

Общностна правна уредба

- 3 Съгласно член 1 от Директивата:

„Настоящата директива определя:

- а) условията, уреждащи упражняването на правото на гражданите на Съюза и на членовете на техните семейства на свободно движение и пребиваване на територията на държавите членки;
- б) правото на гражданите на Съюза и на членовете на техните семейства на постоянно пребиваване на територията на държавите членки;

- в) ограниченията, налагани на правата, посочени в букви а) и б), от съображения, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве.“

4

Член 2 от Директивата гласи:

„За целите на настоящата директива:

- 1) „Гражданин на Съюза“ означава лице, което има гражданство на държава членка;
- 2) „Член на семейство“ означава:
 - а) съпруга/съпругата;
 - б) партньор, с когото гражданинът на Съюза е сключил регистрирано съжителство въз основа на законодателството на държава членка, ако законодателството на приемащата държава членка третира регистрираното съжителство като равносилно на брак и в съответствие с условията, посочени в приложимото за случая законодателство на приемащата държава членка;

в) преки наследници, които са на възраст под 21 години или които са лица на издръжка, както и такива, които са наследници на съпруга/съпругата или партньора така, както е определен в буква б);

г) преки роднини по възходяща линия на издръжка, както и такива преки роднини на съпруга/съпругата или партньора, така както е определен в буква б);

3) „Приемаща държава членка“ означава държавата членка, в която гражданинът на Съюза се движи, за да упражни своето право на свободно движение и пребиваване.“

5 Член 3 от Директивата гласи:

„1. Настоящата директива се прилага за всички граждани на Съюза, които се движат или пребивават в държава членка, различна от тази, на която са граждани, и за членовете на техните семейства (така, както са определени в член 2, точка 2), които ги придружават или се присъединяват към тях.

2. Без да се засягат правата на свободно движение и пребиваване, които въпросните лица могат да имат сами по себе си, приемащата държава членка в съответствие с нейното национално законодателство улеснява влизането и пребиваването на следните лица:

- а) всякакви други членове на семейството (независимо от тяхната националност), които не отговарят на определението, посочено в член 2, точка 2, и които в държавата, от която идват, са лица на издръжка или са членове на домакинството на гражданина на Съюза, който има основното право на пребиваване или в случаите, когато сериозни здравословни причини задължително изискват лична грижа за члена на семейството от страна на гражданина на Съюза;
- б) партньора, с когото гражданинът на Съюза има трайна връзка, което е надлежно удостоверено.

Приемащата държава членка извършва подробен преглед на личните обстоятелства и аргументира всеки отказ на разрешение за влизане или пребиваване на тези лица.“

6 Член 6 от Директивата предвижда:

„1. Гражданите на Съюза имат право на пребиваване на територията на друга държава членка за срок до три месеца без никакви условия или формалности, освен изискването да притежават валидна карта за самоличност или паспорт.

2. Разпоредбите на параграф 1 важат също така за членове на семейството, притежаващи валиден паспорт, които не са граждани на държава членка и които придружават или се присъединяват към гражданина на Съюза.“

7 Съгласно член 7, параграфи 1 и 2 от Директивата:

„1. Всички граждани на Съюза имат право да пребивават на територията на друга държава членка за срок, по-дълъг от три месеца, ако те:

- а) са работници или самостоятелно заети лица в приемащата държава членка; или
- б) притежават достатъчно средства за себе си и за членовете на семейството си, с цел да не се превърнат в тежест за системата за социално подпомагане на приемащата държава членка през времето си на пребиваване и притежават пълно здравно застрахователно покритие в приемащата държава членка; или,
- в) — са записани в частно или държавно учебно заведение, акредитирано или финансирано от приемащата държава членка въз основа на нейното законодателство или административна практика, с основната цел да преминат курс на обучение, включително професионално обучение, и
 - притежават пълно здравно застрахователно покритие в приемащата държава членка и убедят съответните национални власти, посредством декларация или други равностойни средства, избрани от тях, че притежават достатъчни финансови средства за себе си и за членовете на

семейството си, с цел да не се превърнат в тежест за системата за социално подпомагане на приемащата държава членка през времето си на пребиваване; или

- г) членове на семейството, придружаващи или присъединяващи се към гражданин на Съюза, който отговаря на условията, посочени в букви а), б) или в).

2. Правото на пребиваване, предвидено в параграф 1, обхваща и членове на семейството, които не са граждани на държава членка и които придружават или се присъединяват към гражданина на Съюза в приемащата държава членка, при условие че този гражданин на Съюза отговаря на условията, посочени в параграф 1, букви а), б) или в).“

8 Член 9 от Директивата има следното съдържание:

„1. Държавите членки издават карта за пребиваване на членове на семейството на гражданин на Съюза, които не са граждани на държава членка, когато планираният срок на пребиваване е по-дълъг от три месеца.

2. Крайният срок за внасяне на молбата за издаване на карта за пребиваване не може да бъде по-малък от три месеца от датата на пристигане.

3. Неспазването на изискването за подаване на молба за карта за пребиваване може да доведе до налагане спрямо въпросното лице на съразмерни и недискриминационни санкции.“

9 Член 10 от Директивата предвижда:

„1. Правото на пребиваване на членове на семейството на гражданин на Съюза, които не са граждани на държава членка, се доказва чрез издаването на документ, наричан „Карта за пребиваване на член на семейството на гражданин на Съюза“, не по-късно от шест месеца от датата на внасяне на молбата. Удостоверение за това, че лицето е подало молба за карта за пребиваване се издава незабавно.

2. За да бъде издадена картата за пребиваване, държавите членки изискват представяне на следните документи:

а) валиден паспорт;

б) документ, удостоверяващ съществуването на семейни взаимоотношения или на регистрирано съжителство;

в) удостоверението за регистрация или при липса на система за регистрация, всякакви други доказателства за пребиваването в приемащата държава членка на гражданин на Съюза, когато те придружават или към които се присъединяват;

- г) в случаите, попадащи в приложното поле на член 2, параграф 2, букви в) и г), документи, доказващи, че са изпълнени условията, посочени в тези разпоредби;

[...]“

10 Член 27, параграфи 1 и 2 от Директивата гласи:

„1. При спазване на разпоредбите на настоящата глава държавите членки могат да ограничат свободата на движение и пребиваване на граждани на Съюза и на членове на техните семейства, независимо от националността им, от съображения, свързани с общественения ред, обществената сигурност или общественото здраве. Забранява се позоваването на такива съображения за икономически цели.

2. Мерките, предприети от съображения, свързани с общественения ред или обществената сигурност, трябва да са в съответствие с принципа на пропорционалността и да се основават изключително на личното поведение на въпросното лице. Наличието на предишни наказателни присъди не представлява само по себе си основание за предприемането на такива мерки.

Личното поведение на въпросното лице трябва да представлява истинска, реална [да се чете: „настояща“] и достатъчно сериозна заплаха, която засяга някои от основните интереси на обществото. Не се приемат мотиви, които са изолирани от конкретния случай и които се опират на съображения за обща превенция.“

11 Член 35 от Директивата уточнява:

„Държавите членки могат да приемат необходимите мерки за отказване, прекратяване или отнемане на някое от правата, предоставени с настоящата директива, в случаи на злоупотреба с права или измама, като фиктивните бракове например. Всички такива мерки са съразмерни и са обект на процедурните гаранции, предвидени в членове 30 и 31.“

Национална правна уредба

12 § 1, алинея 2 от Закона относно установяването и пребиваването (Niederlassungs- und Aufenthaltsgesetz, BGBl. I, 100/2005, наричан по-нататък „NAG“), в неговата редакция, приложима към главното производство, гласи:

„Настоящият федерален закон не се прилага за чужденци, които

1. имат разрешение за пребиваване съгласно Закона за убежището от 2005 г. [Asylgesetz 2005], BGBl. I № 100 или съгласно предходните разпоредби относно правото на убежище, освен ако в настоящия федерален закон не е предвидено друго.

[...]“

13 § 51 от NAG гласи:

„Гражданите на ЕИП, които упражняват своето право на свободно движение и пребивават повече от три месеца на федералната територия, имат правото да се установят, ако:

1. са работници или самостоятелно заети лица в Австрия;
2. притежават за себе си и за членовете на семейството си достатъчно здравно застрахователно покритие и докажат, че разполагат с достатъчно средства за своята издръжка, с цел да не се превърнат в тежест за системата за социално подпомагане през времето си на установяване, или
3. следват курс на обучение или професионална подготовка в училище или признато от правния ред публично или частно учебно заведение и отговарят на условията, посочени в точка 2.“

14 § 52 от този закон предвижда:

„Членовете на семейството на граждани на ЕИП, имащи правото на свободно движение (§ 51), които от своя страна са граждани на ЕИП, имат правото да се установят, ако са:

1. съпруг/съпруга;

[...]

и придружават или се присъединяват към този гражданин на ЕИП.“

15 По силата на § 54, алинея 1 от NAG:

„Членовете на семейството на граждани на ЕИП, имащи правото на свободно движение (§ 51), които от своя страна не са граждани на ЕИП и отговарят на условията по § 52, точки 1—3, имат правото да се установят. По тяхна молба им се издава карта за постоянно пребиваване с валидност десет години. Тази молба трябва да бъде подадена не по-късно от три месеца от датата на тяхното установяване.“

16 Съгласно § 19 от Закона за убежището от 1997 година (Asylgesetz 1997, BGBl. I, 76/1997):

„(1) Лицата, търсещи убежище, които се намират на федералната територия [...], се ползват от право на временно пребиваване, освен ако тяхната молба за убежище не следва да бъде отхвърлена, тъй като въпросът е разрешен със сила на пресъдено нещо. [...]

[...].

(3) На лицата, търсещи убежище, които се ползват от правото на временно пребиваване, се издава служебно документ, удостоверяващ това право. [...]

[...]“

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

¹⁷ От акта за препращане е видно, че на 15 юни 2003 г. г-н Sahin влиза в Австрия и на 3 октомври 2003 г. подава там молба за убежище. Тъй като по тази молба не е взето окончателно решение, заинтересованото лице се ползва от право на временно пребиваване по силата на Закона за убежището от 1997 г.

¹⁸ На 22 април 2006 г. г-н Sahin сключва брак с германска гражданка. Според данните, предоставени от препращащата юрисдикция, те живеят на семейни начала най-малкото от 10 октомври 2003 г., а от раждането на тяхното дете на 19 юли 2005 г. живеят заедно.

¹⁹ Като се позовава на своя брак, на 29 май 2006 г. г-н Sahin подава молба за издаване на карта за постоянно пребиваване по § 54 от NAG. Landeshauptmann на Долна Австрия отхвърля тази молба съгласно § 1, алинея 2, точка 1 от NAG.

20 С решение от 14 март 2007 г. Bundesminister für Inneres отхвърля жалбата на г-н Sahin срещу решението на Landeshauptmann на Долна Австрия. Според Bundesminister für Inneres NAG, и следователно §54 от този закон, не е приложим по отношение на заинтересованото лице поради правото на временно пребиваване, от което същият се ползва по силата на законодателството относно правото на убежище. Освен това съпругата на г-н Sahin — германска гражданка, която по собствените ѝ думи „живее от три години в Австрия“ и извършва професионална дейност — била упражнила своето право на свободно движение към датата, на която г-н M. Sahin вече пребивавал в Австрия, така че не било изпълнено предвиденото в § 52, последно изречение от NAG условие, според което е необходимо членът на семейството да придружава или да се присъединява към лицето, което упражнява своето право на свободно движение. В това отношение Bundesminister für Inneres се позовава и на член 7, параграф 2 от Директивата.

21 Г-н Sahin подава жалба срещу решението на Bundesminister für Inneres пред Verwaltungsgerichtshof, който решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) а) Трябва ли член 3, параграф 1, член 6, параграф 2 и член 7, параграф 1, буква г) и параграф 2 от Директива 2004/38 [...] да бъдат тълкувани в смисъл, че се отнасят и до членовете на семейството по смисъла на член 2, точка 2 от Директивата, които са пристигнали в приемащата държава членка (член 2, точка 3 от Директивата) отделно от гражданина на Съюза и едва там са придобили качеството на член на семейството или са започнали да водят семеен живот с гражданина на Съюза?

б) При положителен отговор на този въпрос, има ли допълнително значение обстоятелството, че към момента, в който е придобил качеството „член на семейството“ или е започнал да води семеен живот, членът на семейството пребивава законно в приемащата държава членка? Ако това е така, достатъчно ли е правото на пребиваване на члена на семейството да произтича само от неговия статут на лице, търсещо убежище, за да е изпълнено условието за законно пребиваване?

в) Ако от отговора на първия въпрос, букви а) и б) следва, че Директивата не предоставя никакво право на пребиваване на член на семейството, на когото е разрешено да пребивава „само“ поради неговия статут на лице, търсещо убежище, и който е пристигнал в приемащата държава членка отделно от гражданина на Съюза, като едва там е придобил качеството на член на семейството или е започнал да води семеен живот с гражданина на Съюза, може ли въпреки това да се счита, че с оглед на основното право на зачитане на семейния живот членове 18 ЕО и 39 ЕО предоставят право на пребиваване в случай, при който членът на семейството пребивава от около четири години в приемащата държава членка, където преди една година е сключил брак с гражданин на Съюза, с когото живее от около три години и половина и има дете, понастоящем на възраст 20 месеца?

2) Допускат ли член 9, параграф 1 и член 10, параграф 1 от Директивата национална правна уредба, съгласно която членовете на семейството на гражданин на Съюза, които не са граждани на държава членка и които се ползват от право на пребиваване по силата на общностното право, по-конкретно съгласно член 7, параграф 2 от Директивата, не могат да получат карта за пребиваване („карта за пребиваване на член на семейството на гражданин на Съюза“) само по съображението, че им е разрешено (временно) да пребивават в тази държава по силата на законодателството на приемащата държава членка относно правото на убежище?“

По преюдициалните въпроси

Предварителни бележки

22 Съгласно член 104, параграф 3, първа алинея от Процедурния правилник когато определен преюдициален въпрос е идентичен с въпрос, по който Съдът вече се е произнесъл, или когато отговорът на подобен въпрос се налага недвусмислено от съдебната практика, Съдът може след изслушване на генералния адвокат по

всяко време да се произнесе с мотивирано определение, с което препраща към предходното съдебно решение или към съответната съдебна практика.

23 Съдът счита, че случаят по настоящото дело е такъв.

По първия въпрос, букви а) и б)

24 С първия си въпрос, букви а) и б) препращащата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 3, параграф 1, член 6, параграф 2 и член 7, параграф 1, буква г) и параграф 2 от Директивата трябва да бъдат тълкувани в смисъл, че се отнасят до членовете на семейството, които са пристигнали в приемащата държава членка отделно от гражданина на Съюза и едва там са придобили качеството на член на семейството или са започнали да водят семеен живот с гражданина на Съюза. Освен това препращащата юрисдикция иска да се установи дали е от значение обстоятелството, че членът на семейството пребивава законно в приемащата държава членка към момента, в който придобива качеството „член на семейството“ или започва да води семеен живот, и дали в случай на утвърдителен отговор е достатъчно правото на пребиваване на члена на семейството да произтича само от неговия статут на лице, търсещо убежище, за да е изпълнено условието за законно пребиваване.

25 Член 3, параграф 1 от Директивата предвижда, че тя се прилага за всички граждани на Съюза, които се движат или пребивават в държава членка, различна от тази, на която са граждани, и за членовете на техните семейства (така както са определени в член 2, точка 2 от Директивата), които ги придружават или се присъединяват към тях.

26 Членове 6 и 7 от Директивата, отнасящи се съответно до правото на пребиваване до три месеца и до правото на пребиваване за повече от три месеца, изискват също членовете на семейството на гражданин на Съюза, които не са граждани на държава членка, да „придружават“ или да се „присъединяват“ към последния в приемащата държава членка, за да се ползват там от право на пребиваване.

27 По делото, по което е постановено Решение от 25 юли 2008 г. по дело Metock и др. (C-127/08, Сборник, стр. I-6241, точки 87 и 88), Съдът се е произнесъл, че нито една от тези разпоредби не изисква към момента, в който се премества в приемащата държава членка, гражданинът на Общността вече да е създад семейство, за да могат членовете на неговото семейство, граждани на трети страни, да се ползват от установените с посочената директива права, а напротив, като предвижда, че членовете на семейството на гражданин на Съюза могат да се присъединят към последния в приемащата държава членка, общественият законодател е приел възможността за гражданина на Съюза да създаде семейство едва след като е упражнил своето право на свободно движение.

28 Впрочем в точка 93 от това решение Съдът е приел, че изразът „членовете на семейство[то] [на гражданин на Съюза], които го придружават“, съдържащ се в член 3, параграф 1 от тази директива, се отнася едновременно до членовете на семейството на гражданин на Съюза, които са влезли с последния в приемащата държава членка, и до тези, които пребивават с него в тази държава членка, без във втория случай да се прави разграничение дали гражданите на третите страни са влезли в тази държава членка преди или след гражданина на Съюза или преди или след като са станали членове на неговото семейство.

29 В точка 95 от Решение по дело Metock и др., посочено по-горе, Съдът е уточнил, че от момента, в който гражданин на трета страна, член на семейството на гражданин на Съюза, черпи от Директивата право на влизане и на пребиваване в приемащата държава членка, последната може да ограничи това право единствено при спазване на членове 27 и 35 от Директивата.

30 От точка 96 на същото решение следва, че спазването на посочения член 27 се налага по-конкретно когато държавата членка желае да санкционира гражданина на трета страна за това, че преди да е станал член на семейството на гражданин на Съюза, е влязъл и/или пребивавал на нейната територия в нарушение на националните правила в областта на имиграцията.

31 Очевидно е, че на лице като г-н Sahin, на което преди да придобие качеството на член на семейството на гражданин на Съюза е разрешено да пребивава временно на територията на държава членка по силата на законодателството на тази държава членка в очакване на произнасяне по неговата молба за убежище, не може само по това съображение да бъде противопоставен член 27 от Директивата.

32 Както Съдът е приел в точка 99 на Решение по дело Metock и др. посочено по-горе, гражданин на трета страна, съпруг на гражданин на Съюза, пребиваващ в държава членка, на която не е гражданин, който придружава или се присъединява към този гражданин на Съюза, се ползва от разпоредбите на посочената директива независимо от мястото и от датата на сключването на техния брак, както и от начина, по който този гражданин на трета страна е влязъл в приемащата държава членка.

33 С оглед на тези съображения на първия въпрос, букви а) и б), следва да се отговори, че член 3, параграф 1, член 6, параграф 2 и член 7, параграф 1, буква г) и параграф 2 от Директивата трябва да бъдат тълкувани в смисъл, че те се отнасят и до членовете на семейството, които са пристигнали в приемащата държава членка отделно от гражданина на Съюза и едва там са придобили качеството на член на семейството или са започнали да водят семеен живот с гражданина на Съюза. В това отношение е без значение обстоятелството, че към момента, в който придобива това качество или започва да води семеен живот, членът на семейството пребивава временно в приемащата държава членка по силата на законодателството на тази държава относно правото на убежище.

По първия въпрос, буква в)

- 34 С оглед на отговора, даден на първия въпрос, букви а) и б), не следва да се отговаря на буква в) от първия въпрос. Всъщност този последен въпрос се поставя само ако Директивата трябва да бъде тълкувана в смисъл, че не предоставя право на пребиваване на член на семейството, който се намира в положението на жалбоподателя в главното производство.

По втория въпрос

- 35 Както беше отбелязано в точка 32 от настоящото определение Съдът е приел в точка 99 от Решение по дело Metock и др., посочено по-горе, че гражданин на трета страна, съпруг на гражданин на Съюза, пребиваващ в държава членка, на която не е гражданин, който придружава или се присъединява към този гражданин на Съюза, се ползва от разпоредбите на Директивата.
- 36 Както следва от отговора на първия въпрос, букви а) и б), лице в положението на г-н Sahin се ползва от право на пребиваване съгласно член 7, параграф 2 от Директивата.
- 37 От член 9, параграф 1 и член 10, параграф 1 от Директивата е видно, че картата за пребиваване е документ, с който се доказва правото на пребиваване в държава членка за повече от три месеца на членове на семейството на гражданин на Съюза, които не са граждани на държава членка.

38 Член 10, параграф 2 от Директивата изброява изчерпателно документите, чието представяне приемащата държава членка може да изисква от гражданите на трети страни, членове на семейството на гражданин на Съюза, за да им бъде издадена карта за пребиваване (вж. по-конкретно Решение по дело Metock и др., посочено по-горе, точка 53).

39 Да се откаже на лице в положението на г-н Sahin издаването на карта за пребиваване на член на семейството на гражданин на Съюза единствено по съображението, че на заинтересованото лице е разрешено само временно да пребивава в тази държава по силата на законодателството на приемащата държава членка относно правото на убежище, би било равнозначно на добавяне на допълнително условие към изчерпателно изброените условия в член 10, параграф 2 от Директивата.

40 При тези условия на втория въпрос следва да се отговори, че член 9, параграф 1 и член 10 от Директивата не допускат национална правна уредба, съгласно която членовете на семейството на гражданин на Съюза, които не са граждани на държава членка и които се ползват от право на пребиваване по силата на общностното право, по-конкретно съгласно член 7, параграф 2 от Директивата, не могат да получат карта за пребиваване на членове на семейството на гражданин на Съюза само по съображението, че им е разрешено временно да пребивават в приемащата държава членка по силата на законодателството на тази държава относно правото на убежище.

По съдебните разноски

41 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (седми състав) реши:

- 1) Член 3, параграф 1, член 6, параграф 2 и член 7, параграф 1, буква г) и параграф 2 от Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО, трябва да бъдат тълкувани в смисъл, че се отнасят и до членовете на семейството, които са пристигнали в приемащата държава членка отделно от гражданина на Съюза и едва там са придобили качеството на член на семейството или са започнали да водят семеен живот с гражданина на Съюза. В това отношение е без значение обстоятелството, че към момента, в който придобива това качество или започва да води семеен живот, членът на семейството пребивава временно в приемащата държава членка по силата на законодателството на тази държава относно правото на убежище.
- 2) Член 9, параграф 1 и член 10 от Директива 2004/38 не допускат национална правна уредба, съгласно която членовете на семейството на гражданин на Съюза, които не са граждани на държава членка и които се ползват от право на пребиваване по силата на общностното право, по-конкретно съгласно член 7, параграф 2 от Директивата, не могат да получат карта за пребиваване на членове на семейството на гражданин на Съюза само по съображението, че им е разрешено временно да пребивават в приемащата държава членка по силата на законодателството на тази държава относно правото на убежище.

Подписи